

Легенда

Українка Леся

Було колись в одній країні:
Сумний поет в сумній хатині
Рядами думи шикував;
Вони й "рівнялись", мов піхота,
аж тут співця взяла охота —
і він їм крила подавав.

Крилами думоньки тріпочуть,
Порядку слухати не хочуть,
Розбили всі шеренги вмить!
І врозсип те крилате військо
На життьовеє бойовисько
З тісної хати в світ летить.

Одна полинула високо,
Друга полинула глибоко,
А третя вже гніздечко в'є:
Та — мов орлиця, славу кличе,
А друга чайкою кигиче,
Або зозулею кує.

Буйна шукає сходу сонця,
Лагідна в'ється край віконця,
Мов ластівка все припада,
Закохана — співа дівчині,
Мов соловейко на калині
Сльозами — співами рида...

Тим часом люди працьовиті
Розкинули майстерні сіті,
Сильця поставили, пастки,
По кущиках позасідали,
Принадоньки понакладали
Та й ну ловить думки-пташки.

Так люди, думок наловивши,
По кліточках розсадовивши,
Їх заходились чепурить:
Всіх чорнооких побілили,
А білих трошки почорнили
І всіх дали позолотить.

А щоб котра не полетіла,
Приборкали усім їм крила —

Тепер буянню їх кінець!
Ніжки докупи пов'язавши,
У кошик гарно повкладавши,
Несуть співцеві на ралець.

Співець тоді вже не в хатині
І навіть вже не в домовині,
А в Вічній Славі пробував
(Се є така країна гарна,
Хоч дехто каже — легендарна),
То ж там поет гостей приймав.

Бо то ж якраз тієї днини
Були співцеві роковини —
Рождення й смерті заразом.
Віншують гості подарунки,
Виймають, розв'язавши клунки:
"Твоїм добром — тобі ж чолом!"

Пташки тоненько щось пищали
Та позолотою бряжчали...
Поет звернувся до гостей:
"Громадонько моя поштива,
Де ти набрала сього дива?"
Він не пізнав своїх дітей!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/ukrainka_lesia/lehenda